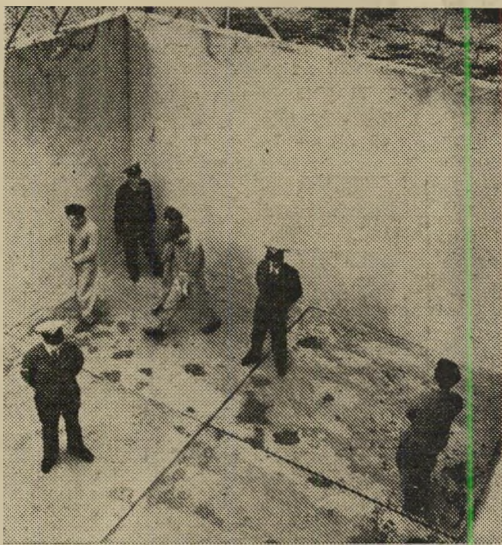

לשם מה כל עמלכם? שואל מדי פעם קורא פסימי, אתם מתרעעים נגד מקרים של קיפוח ועיוות הדין, תושפים שערוריות חברתיות מוזעזעות. הרי כולנו יודעים שבמדינה זו מצפצפים על דעת הקהל...

לפני שבועיים התרעע "העור" למה שהיה (686) נגד היחס הבלתי-אנושי של המדינה לגבי 7 הנדונים למות, המצפים ברובם, זה חודשים רבים, להכרעה, בה שעה שהכנסת מתוכננת בשלחנת-נפש על הבטיח התיאור-רטיט של ביטול או אי-ביטול עקרוני של עונש המוות. "העור" לם הזה" טבע לחון 7 מיד 7 נודו נים אלה ולהמיר את עונשם במ" אסר-עולם, מבלי לתלות את גורלם בהחלטתה הסופית של הכנסת על השאלה העקרונית. הנימוק: הנדונים, החיים זה חודשים בצל הספק הנורא, סב-לו דיים.

יומנים אחרי פרסום הדברים הודיע סופר-הכנסת של "העור" לם הזה", שהדברים (יחד עם דבריה-התוכחה של רם סולומון, המנהל האמין של משרד-המש"טרה, שהרים ראשו את קולו נגד העוול) עשו את שלהם - מווי' וגמור עם ועדת הכנסת להמליץ על החנינה.

4 תתון 7 הנידונים למות מתהלכים בבולים בחצרם המיוחד בבית-הסוהר בלתי-מונח.

לא פחות מידת השפעתו של המאמר "תודת האומה -- איזה?" ("העולם הזה" 678), שגילה לציבור את תוצאותיו המוזעזעות של חוק התגמולים למשפחות החללים. אף כי "העולם הזה" נשאר בודד במערכת-קידוש וו, ואיש מבין ראשי המפלגות ומנהיגי דעת הקהל לא מצא לנחוק להרים את קולו למען האלמנות והיתומים, תוקן מיד העוול הבולט ביותר: בהתאם להוראה פנימית של אגף השיקים שולמה תוספת-מידית של 9 לירות למאות אלמנות, והאנשים האחראיים עיבדו הצעת-חוק חדשה שתתקן, כנראה, חלק ניכר של לקויי החוק הקודם.

מובן שלא תמיד ישנה ברשימה תוצאה כה בלתי-אמצעית כמו לרפורטגיה של "העולם הזה" (684) על מוכר הרטנים יהיא דהבאני, עגלוגו של הרצל, יהיא רץ מיד אל משרד האספקה, ונפח בפני הפקיד המסכן את גליון העתון, בו הופיעה תמונתו - ויצא כשכביסו אישור להקצבה נוספת של 100 ק"ג בוטנים...

העובדה המעוררת ביותר: בהן בשעה שעוד לפני 8 חודשים התייחסו רוב הפקידים באיבה גלויה לדברי ביקורת, ואף ניסו למנעם באמצעים כשיים ופחות-כשיים, מוכנים עתה גם פקידים גבוהים רבים להכיר בערכו של עתון לוחם, בלתי משוחד, בלתי-תלוי, החושף עובדות במקום להפליג במרומי הפראות של מאמרים רכשיים. גלוי נכונות לשתף פעולה, לעזור בעצה ובמעשים אינם עוד מקרים היוצאים מן הכלל.

מכתבים

העולם הזה" טבור, שכל ענין אותות הצטיינות, שנעלמו באורח מסתורי בדרך, טעון בדיקה ציבורית נוספת. קשה להניח שאחרי מלחמת העצמאות, על אלפי מעשי הגבורה שלה, לא נמצאו אלא תריסר גבורי רים ראויים לאותות. גם אי מתן סמלי מערכות (כגון "כוכב אפריקה", "כוכב אטליה", "אות ההנהגה"), כדי להביע את תודת האומה למשתתפי הקרבות, ואות ל-פצויע הקרבות (כגון "לב ארגמן" האמ-דיקאי ו"אות הפצועים" הגרמני) אינו יכונ להתפרסם, אלא כנוהג המכונן להרפות את חוש ההתנדבות של הדור הצעיר.

הצבא והמקצוע בתשובתכם "העולם הזה" (685) לך בוצת תלמידים, הודרשים מהצבא שישחרר מגיוס את תלמידי בתי-הספר התיכוניים, הרוצים להמשיך בלימודיהם, אתם טועי נים כי זה יגרם להשמטתם. נכון, אולם נכון, שאנו זקוקים לאנשי מקצוע, והחשק לחזור ללימודים אחרי שרות בצבא מת-נדף.

לכן רצוי היה, שהצבא יתן דחוי לכל מי שירצה להמשיך ללמוד. מטה הגיוס יעמוד בקשר עם הנהלת האוניברסיטה, ו-אחרי שכל תלמיד יסיים את לימודיו, יהיה עליו למלא את חובתו. משה ורדי, נתניה. את חוסר ההסדר בשטח זה חזיתי מבשרי, כשנצטוותי השנה להכנס לצבא לפי הצו החדש, לאחר שכבר התחלתי ללמוד באוניברסיטה. הוצאתי מלמודי, וללא הועיל היו כל הפניות אל משרד הבטחון. האם אין לראות בזה קריאה לבוגרי הגמ"ט, נסיות, התפצים ללמוד לעורר את בעיתם ברבים? יש צורך להתאגד ולהביא עצר מותינו לפני השלטונות! א. ישראל, פ"ת.

1951 "העולם הזה" (687) היה לי חשק לאבד עצמי לדעת. דני אוקסמן, תל-אביב.

ומה יצא מה? אות הצטיינות - למי? שרתי בצבא ההגנה לישראל, בשנת 1948, הצטיינתי באחד מהקרבות, (בכל אפן כך טוענים מפקדי, ונודע לי שהומלצתי לאות הצטיינות. האפשר לדעת מתי אקבלו? מצטטין.

חמה למשרדים ונתנה לאנשים הפשוטים למות בשוהות. הייתי מציע לאנשים הפשוטים של "העולם הזה" להרחיב את שדה ראייתם מעבר לגורת-האש הצרה של שוהותם. בשר עה שמרבית חידות השפלה היו מורכבות עדיין מטירונים ירוקים, היו הסטודנטים בירושלים מלונדי מלחמה? האם כמחצית בלילה לא היו מוטדי מלחמה? מי היו לוחמי גב-דניא? מי נפל בעטרוז? ובין מגיני העיר העתיקה לא היו סטודנטים?

שמואל גוטליב, ירושלים. עמדת הסטודנטים של האוניברסיטה וה-טכניון היתה לדוגמה בימי המלחמה. אולם אין הם "מרבית האינטליגנציה הצעירה". עובדה היא, שמרס חלק של הוטרפים, העתונות, המורים, עורכי-הדין, וכ"ו בגיל הגיוס הגיעו ליחידות קדביות.

תלמידים מורדים במוריהם בעד סוקרטס, נגד התלמוד" - משפט חסר טקט זה ("העולם הזה" 685) מעורר מחשבות נוגות על האינטליגנציה הצעירה. האשמה אינה רק בתלמידים, אלא בעיקר במדריכיהם שיתנו את הדין על כך.

דב מ, סדום. "אנשי "צופר", מתייחנים שכמותם, במה נופלת הספרות שלנו מהספרות היה-נית? הקץ להתנכרות! חיים טסה, ישיבה למסחר "ספרא". אני מתנגדת להיבטם בענין תלמידי "שלוהה". הפסוק "שמא קנאת סופרים תר בה חכמה" מוזכר לגבי חכמת התנ"ך, ולא לחכמת התורה היוגנית.

חנה שמיר, תל-אביב. אני פונה אל משה נעימי, שהביע את אהדתו למקצוע התלמוד ושאר חכמת יש-ראל ("העולם הזה" 686). שידבר בשם עצמו בלבד, ולא בשם כל התלמידים של בית-הספר. הוא היהודי בכיתה שהוא ילד טוב בשעור תלמוד. כל האחרים ישיגים. א. ג, ב"ס חיכון עירוני כללי א, ששית. שמחתי שיש עוד מנהל כמו מרדכי וי-לנסקי הנותן לתלמידיו אפשרות לחשוב לעצמם. אני חשבת שאין כבר כאלה. תלמידה טובלת, ת"א

למען סילבאנה איזה סוג יצרים גרתה סילבאנה מאניא-ני אצל אסתר לוינסקי ("העולם הזה" 686) האם לא את יצור הקנאה? אינו מוצא שום פגם בכך שערון רציני כ"העולם הזה" יפרסם מאמר עליה (ז. א. על השח-קנית).

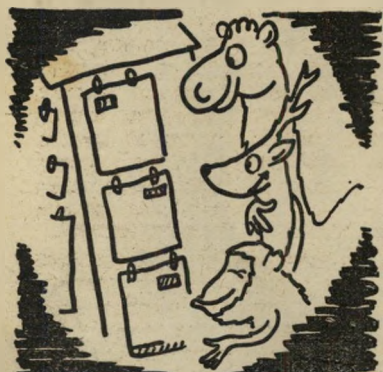
פטיב קולטון, בית-עובד לפי דעתי יש ויש מקום למינות-של סילבאנה מאניאני, מהסיבה הפשוטה שאת העתון קוראים גם בני המין השני. רפאל א, חיפה. אני מבקש את אסתר לוינסקי לפרסם בעתון את תמונתה. יתכן ואני אקבע כי היה עליה על סילבאנה מאניאני בהשפי-עה על הציורים, וגם יתכן שהיא כתבה מתוך רגש נחיתות. בני רמוני, תל-אביב.

רותי, רותי תודתי לרותי: בתוך המערכות של פולטיקה בעיות סוציאליות ופשעים מו-פיעה היא במעלליה וגורמת לקורת רוח רבה מאד, ומזכירה לנו כמה טוב לחייך ולצחק מעט. צפורה סקי, חיפה

רותי מודה. לכם חסר בורג בראש. כאשר רותי התחילה להופיע בעתון היא כתבה שדוש הוא אביה, ואתם עונים פתאום ("העולם הזה" 686) שדוש אינו רוצה לקנות לה רותי מודה.

בגדים חדשים, כדי לא לעורר מחשבות בלב אשתו. אהובה סימנוביץ, תל-אביב. ששש, למה לנו להיכנס לתבובת משפחתי? בעלילה האחרונה של רותי ("העולם הזה" 687) לא ברור מי הרדים אותה - יומן "גלבוץ" או סרט מ. ג. מ.ז ומדוע קראתם ליומן "גלבוץ"? האם לוחמי גב-דניא? מי נפל בעטרוז? ובין מגיני העיר העתיקה לא היו סטודנטים? רותי נדמה, כמובן, ביומן הרובה-הסור-ריה-התפוזים, ואפילו הסרט מורר ביותר של מ. ג. מ. ז. לא הצלחו לעורר אותה.

הקנה בשער האם כילכם נפלתם על הראש "העולם הזה" (687) שם על השער קוף, עתון שני גמל ועתון שלישי צבי. שמא החליטו עור-

כי העתונים להפיץ את עתוניהם בגן-החיות?

שמואל הלוי תל-אביב בכל זאת נטוג "העולם הזה" רק שלב אחד בטוטס הביולוגי, לא מקווה, שחלף לא נעלם כשהולחנו לאנושות של 1950.

הכתיב הפיני הריני מודיעכם, כי הנני מזדהה עם ה-מערכת ועם הגב" רות אורשטיין מתל-אביב, כי בעיית הכתיב הפיני יוצאת כבר מהאף ("העולם הזה" 685), אך ציורכם אינו נכון, היות והדגל שהראתם הוא הדגל של יפאן ולא של סין.

מה זה משנה? זה בכל זאת יוצא מן האף. צפ"ם - צפ"י

אמנם נכון ש-150 הפרושים מן הת" גועה הצופית בתל-אביב הם בעלי נטיה מפ"מית ("העולם הזה" 687), אולם אין זה נכון ששאר 2000 החברים הם בעלי נטיה מפ"מית. נכון שחזרת תומורת ה-תופים וההוצאות גרמה הפרעה לפעולת אחד המדריכים המורשים, אולם זה היה כבר מחוץ למסגרת הצופית. יש גם להוד-כיר שהפרושים ארגנו פעולת חנירה-הר-עילו את נשמותיהם של ילדים בני 10 ו-11. אני עצמי זכיתי שחניכי יתלחשו מאחורי גבי שמפקד-גדודם מקבל משכורת מתנועת החרות.

יורם קרסנזנסקי, תל-אביב. אין כל ספק בלב המערכת שהרוב הוא בעל נטיה מפ"מית. כל הכסוף נעוץ גמי עשה בשבעת הקיבוצים הצופיים, הם המסי-פקים מדריכים לתנועת הצופים. גם בקי-בוצים הללו נתגלע הסכסוך, שעבר לצו-פים העירוניים. בקיבוצים היחס הוא 2:7 לטובת צפ"ם, ואילו בעיר היחס 1:12 לטובת צפ"י.

ה ש ע ר

(ראה עמודים 4-5) הקהל הרב שורם, לפני חודשיים, להופעה הציבורית של חניכי "מכון שמשון" ציפה לחזות בשורה ארוכה של בחורים רחבי-כתיפיים, נפוחי שרירים, שעירי-חזה, הוא לא התאכזב. אולם האפתעה האמתית של הערב היתה "יכל זאת" שונה.

על הבמה הופיעה נערה שחחרת המודה, חייכה לקהל במבוכת-מה, פנתה אל הברולים. "מה לה ולמשקלות?" שאל משהו בתמהון. שהרי הניצרה לא היתה גבוהה ביותר, גם לא שונה במיוחד. היתה כל ספק מתאימה יותר לרצפת הרקודים מאשר לטבת התרונים. אולם ברכה לא התמהמהה. היא הרימה משקל, עוד אחד, שני, שלישי, מדי פעם הוסיפו לה ק"צ אחרים. היא הגיעה למשקל גופה, עברה עליו. כשחייכה את חיוכה האחרון, תוך נטימה ונערתה, היה ברור: ברכה היא אלופה; יותר מזה: ברכה היא הבחורה היחידה בארץ המרימה משקלות.

סופר "העולם הזה", שנוכח במקום, לא הסתפק בהצגה. הוא ניחש כי מאחורי החיוך הקורן של ברכה מסתתר יותר מאשר אהביציה ספורטיבית. הוא חדר אל מאחורי הבמה, מצא את ברכה נרגשת, נושמת בכבדות, דומעת. אחרי כמה דקות של שיחה היה משוכנע: ברכה, עם חלומותיה ושאיפותיה, היא נציגתן של אלפי בנות "מחפשות את המחר" - באמביציה אמיצה, המתעלמת מקשיים ומאפרוריות היום-יום, המעיזה עדיין לשאוף לגדולות.

